

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 34/17
U Luxembourg, 28. ožujka 2017.

Presuda u predmetu C-72/15
The Queen, na zahtjev PJSC Rosneft Oil Company, prije Rosneft Oil
Company OJSC/Her Majesty's Treasury, Secretary of State for Business
Innovation and Skills i The Financial Conduct Authority

Mjere ograničavanja koje je Vijeće donijelo u okviru krize u Ukrajini protiv određenih ruskih poduzetnika, među kojima je i Rosneft, valjane su

Sud je nadležan za prethodno odlučivanje o zakonitosti mjera ograničavanja donesenih s obzirom na pojedince ili subjekte u okviru zajedničke vanjske i sigurnosne politike

Vijeće je odlukom od 31. srpnja 2014.¹ i uredbom donesenom istog dana², donijelo mjere ograničavanja kao odgovor na djelovanja Ruske Federacije čiji je cilj destabilizacija stanja u Ukrajini. Te mjere nameću ograničenja određenim financijskim transakcijama i uvozu određene robe i osjetljivih tehnologija, ograničavaju pristup određenih ruskih subjekata tržištu kapitala i zabranjuju pružanje usluga koje su potrebne za određene naftne djelatnosti. Cilj je mjera koje je donijelo Vijeće povećavanje troškova djelovanja Rusije protiv suvereniteta Ukrajine. Jedno je od društava na koje se odnose te mjere rusko društvo Rosneft, koje djeluje u sektoru nafte i plina.

Rosneft pred britanskim Visokim sudom (High Court of Justice, England and Wales) osporava valjanost mjera ograničavanja koje je Vijeće donijelo protiv njega te valjanost provedbenih mjera koje je Ujedinjena Kraljevina donijela na temelju akata Vijeća s obzirom na pravo Unije. Taj sud u biti pita Sud jesu li akti Vijeća i Ujedinjene Kraljevine valjani.

Kad je riječ o mjerama koje je donijela Ujedinjena Kraljevina, sud koji je uputio zahtjev osobito pita, s jedne strane, je li ta država članica, u slučaju povrede mjera ograničavanja, mogla nametnuti kaznene sankcije prije no što je Sud pojasnio smisao pojmova koje je upotrijebilo Vijeće i, s druge strane, odnose li se mjere ograničavanja na provedbu plaćanja od strane banke i zabranjuju li one izdavanje globalnih potvrda o deponiranim dionicama izdanim prije donošenja tih mjera.

U svojoj današnjoj presudi **Sud najprije smatra da je nadležan za prethodno odlučivanje o valjanosti akta donesenog na temelju odredbi koje se odnose na zajedničku vanjsku i sigurnosnu politiku (ZVSP)**, poput odluke Vijeća. On, međutim, pojašnjava da se zahtjev za prethodnu odluku treba odnositi na nadzor zakonitosti same odluke s obzirom na članak 40. UEU-a (članak koji u biti uređuje odnose između ZVSP-a i drugih politika Unije) ili na nadzor zakonitosti mjera ograničavanja protiv fizičkih ili pravnih osoba.

Zatim je Sud utvrdio da **ne postoji nijedan element koji može utjecati na valjanost odluke ili uredbe**. Konkretno, Sud smatra da to što odluka unaprijed određuje dio sadržaja uredbe i određuje predmet mjera ograničavanja ne narušava izvršavanje ovlasti danih Visokom predstavniku Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku i Komisiji. On usto ističe da Sporazum o partnerstvu i suradnji između Europske unije i Rusije nije prepreka donošenju tih akata³. Isto tako, Vijeće je dostatno obrazložilo te akte. Sud utvrđuje da važnost ciljeva koji se žele postići spornim aktima može opravdati negativne posljedice za određene subjekte. Uzimajući u obzir osobito sve strože mjere

¹ Odluka Vijeća 2014/512/ZVSP od 31. srpnja 2014. o mjerama ograničavanja s obzirom na djelovanja Rusije kojima se destabilizira stanje u Ukrajini (SL 2014., L 229, str. 13.), kako je izmijenjena Odlukom Vijeća 2014/872/ZVSP od 4. prosinca 2014. (SL 2014., L 349, str. 58.)

² Uredba Vijeća (EU) br. 833/2014 od 31. srpnja 2014. o mjerama ograničavanja s obzirom na djelovanja Rusije kojima se destabilizira stanje u Ukrajini (SL 2014., L 229, str. 1., i ispravak, SL 2014., L 246, str. 59.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EU) br. 1290/2014 od 4. prosinca 2014. (SL 2014., L 349, str. 20.)

³ Sporazum o partnerstvu i suradnji kojim je uspostavljeno partnerstvo između Europskih zajednica i njihovih država članica, s jedne strane, i Ruske Federacije, s druge strane, potpisan na Krfu 24. lipnja 1994.

ograničavanja donesene kao odgovor na krizu u Ukrajini, zadiranje u Rosneftovu slobodu poduzetništva i pravo vlasništva ne može se smatrati neproporcionalnim.

Sud isto tako smatra da **pojmovi uredbe nisu prepreka tome da država članica nametne kaznenopravne sankcije koje se trebaju primijeniti u slučaju povrede odredbi uredbe.** Činjenica da Sud može naknadno postupno pojasniti pojmove korištene u uredbi nije prepreka tome da država članica donese sankcije radi jamstva djelotvorne provedbe te uredbe.

Sud utvrđuje da **se mjere ograničavanja ne odnose na provedbu plaćanja od strane banaka.** On ističe da bi zakonodavac Unije bio upotrijebio pojam koji se razlikuje od „financijske pomoći” da je želio uvjetovati provedbu bilo kojeg bankovnog prijenosa dodatnom dozvolom, vodeći računa o tome da financijske ustanove pružaju usluge plaćanja u svojstvu posrednika, a pritom ne upotrebljavaju vlastita sredstva; osim toga, Sud u vezi s tim ističe da predmet uredbe nije određivanje zamrzavanja imovine ni ograničenja u području prijenosa novčanih sredstava.

Konačno, **Sud presuđuje da mjere ograničavanja zabranjuju izdavanje globalnih potvrda o deponiranim dionicama izdanim prije donošenja tih mjera.**

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

Cjelovit [tekst presude](#) objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Snimke objave presude nalaze se na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106